

Sygn. akt I C 78/18 upr.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Rejonowego Sylwia Piasecka

Protokolant sekretarz sądowy Grażyna Pałubicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 kwietnia 2018 roku

sprawy

z powództwa (...) S. A. z siedzibą we W.

przeciwko D. S.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego D. S. na rzecz powoda (...) S. A. z siedzibą we W. kwotę 816,14 zł (słownie: osiemset szesnaście złotych czternaście groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości 7% od dnia 12 września 2017 roku do dnia zapłaty, a w razie zmiany ustawowych odsetek za opóźnienie – z tymi odsetkami,
2. zasądza od pozwanego D. S. na rzecz powoda (...) S. A. z siedzibą we W. kwotę 317,00 zł (słownie: trzysta siedemnaście złotych) tytułem kosztów procesu.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 78/18

UZASADNIENIE

Powód – (...) S.A. z siedzibą we W., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata, złożył pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko D. S. o zapłatę kwoty 816,14 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 28 czerwca 2016 roku pozwany D. S. oraz (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarli ramową umowę pożyczki o numerze klienta (...), na podstawie której strona pozwana otrzymała określoną w umowie kwotę pieniężną, zobowiązując się jednocześnie do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie określonych w tejże umowie. Pomimo upływu terminu płatności rat określonych w harmonogramie pożyczki, strona pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania, w następstwie powyższego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwota odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia w dniu 28 lipca 2016 roku.

Powód podniósł nadto, że przedmiotową wierzytelność nabył w dniu 27 stycznia 2017 roku na podstawie umowy przelewu wierzytelności. Tym samym na stronę powodową została scedowana całość praw i obowiązków wynikających z umowy ramowej pożyczki zawartej w dniu 28 czerwca 2016 roku. Strona powodowa poinformowała stronę pozwaną o cesji wierzytelności pismem z dnia 27 lutego 2017 roku.

Na dochodzone roszczenie składa się należność główna w wysokości 600,00 złotych, odsetki karne naliczone za opóźnienie w spłatach zobowiązania przez pierwotnego wierzyciela w wysokości 40,02 złotych, koszty i prowizje naliczone przez wierzyciela pierwotnego w wysokości 150,00 złotych oraz odsetki ustawowe za opóźnienie naliczone przez powoda od dnia 28 stycznia 2017 roku do dnia 11 września 2017 roku w wysokości 26,12 złotych.

Postanowieniem z dnia 11 grudnia 2017 roku, wydanym w sprawie VI Nc-e (...), Sąd Rejonowy Lublin Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do tutejszego Sądu.

Pozwany D. S. stawiał się na termin rozprawy w dniu 20 kwietnia 2018 roku i uznał roszczenie zarówno co do zasady, jak i wysokości.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie bezspornym jest, że pozwany D. S. zawarł z poprzednikiem prawnym powoda (...) w dniu 28 czerwca 2016 roku umowę pożyczki nr (...), na podstawie której otrzymał do dyspozycji kwotę 600,00 złotych, zobowiązując się do jej spłaty do dnia 28 lipca 2016 roku. Bezspornym jest również, że wierzytelność wobec pozwanego została nabyta przez powoda na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 27 stycznia 2017 roku.

Poza sporem pozostaje również okoliczność, że pozwany D. S. nie uregulował zobowiązania dochodzonego przez powoda.

Zgodnie z treścią art. 720 § 1 kc przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

W ocenie Sądu powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie w całości albowiem strona pozwana uznała roszczenie zarówno co do zasady, jak i wysokości.

Zgodnie natomiast z treścią art. 213 § 2 kpc Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

Uznanie powództwa jest aktem dyspozycyjności materialnej pozwanego, który za zasadne uznaje zarówno roszczenie powoda, jak i przyznaje uzasadniające je przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne, a w konsekwencji godzi się na wydanie wyroku uwzględniającego żądanie pozwu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 września 1983 roku, III CRN 188/83, OSNC 1984, nr 4, poz. 60).

Sąd jest związany uznaniem powództwa, obowiązany jest jednak przy tym dokonać oceny, czy czynność ta nie jest sprzeczna z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. W doktrynie zauważono, że ocena, czy zachodzi niedopuszczalność uznania powództwa, powinna nastąpić w zasadzie wyłącznie w świetle materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy. Wskutek uznania przewodniczący zamyka rozprawę (art. 224 § 1 kpc) i wydaje tzw. wyrok z uznania, uwzględniający powództwo w zakresie objętym uznaniem.

Mając zatem na uwadze wskazany przez powoda stan faktyczny i wysokość dochodzonego roszczenia, Sąd nie znalazł podstaw do stwierdzenia, aby uznanie powództwa było sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego bądź zmierzało do obejścia prawa. Dlatego też Sąd mając na uwadze powyższe okoliczności, a w szczególności fakt uznania przez pozwanego roszczenia powoda, należało uwzględnić żądanie powoda w całości.

O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 98 kpc zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.

W przedmiotowej sprawie koszty procesu obejmują opłatę stałą od pozwu w wysokości 30,00 złotych, opłatę skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 złotych oraz wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata w wysokości 270,00 złotych zgodnie z § 2 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800).